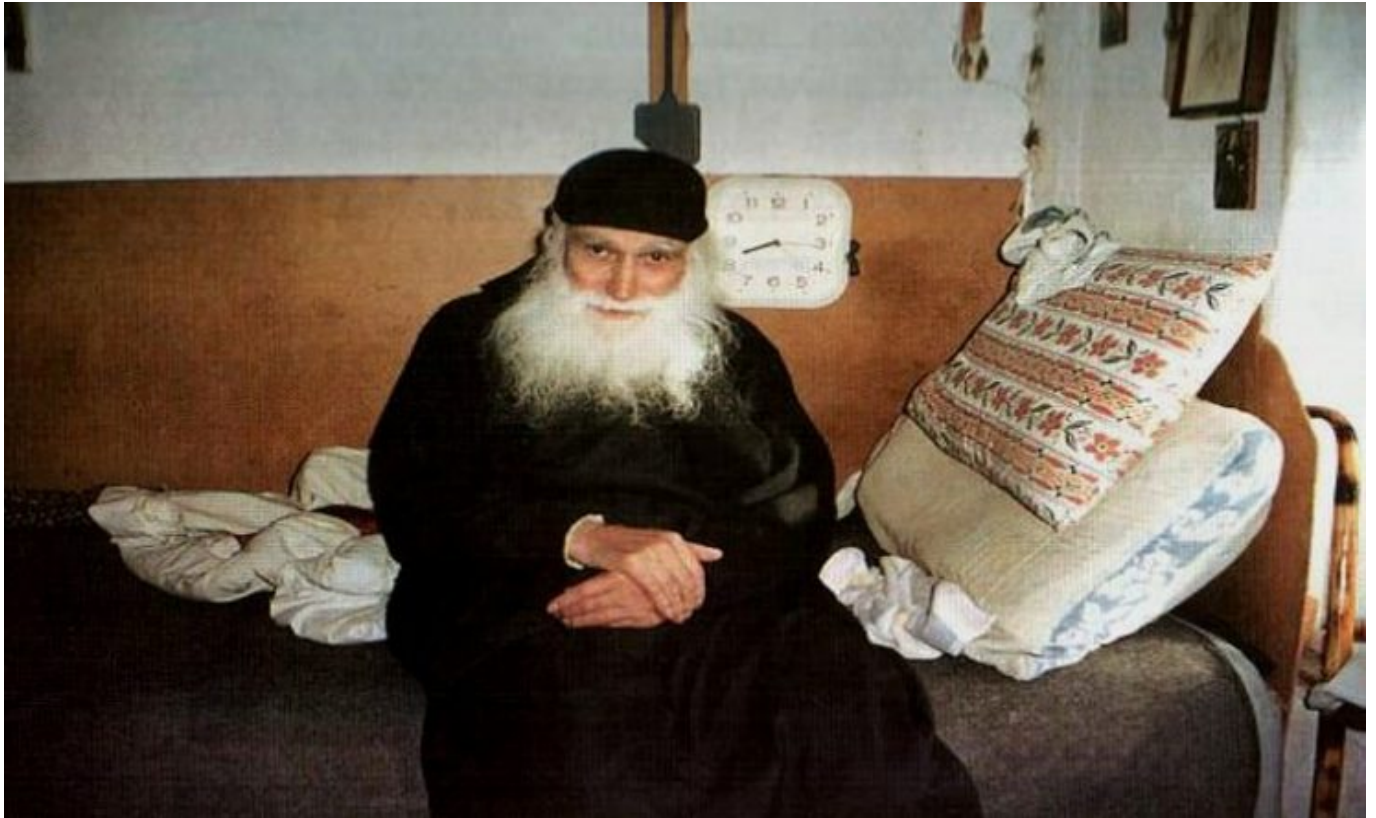

“Μεγάλη δύναμη έχει το πετραχήλι, παιδί μου. Μεγάλη δύναμη”

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Όταν λειτουργᾷς, νά ἔχεις υπόψη σου ὅτι εἶσαι μεσίτης. Παραλαμβάνεις ἀπὸ τὸν κόσμο πόνο, δάκρυα, ἀσθένειες, παρακλήσεις καὶ τ’ ἀναφέρεις ἐπάνω εἰς τὸ θρόνο τῆς θεότητος. Καὶ μεταφέρεις κατόπιν στὸν κόσμο παρηγοριά, θεραπεία, ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη ὁ καθένας. Μεγάλο ἀξίωμα σ’ ἔχει ἀξιώσει, παιδί μου, ὁ Θεός. Νὰ τὸ καλλιεργήσεις. Τὸ αὐτὸ τοῦ Θεοῦ εἶναι στὸ στόμα τοῦ ἱερέως.

Μεγάλη δύναμη ἔχει τὸ πετραχήλι. Τὸ πετραχήλι εἶναι ὁ διαλλάκτης τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου μὲ τὸν Πατέρα, μὲ τὸν Δημιουργό του. Γι’ αὐτὸ ὅσο μπορεῖς περισσότερα ὀνόματα νὰ μνημονεύεις. Ὅσο μπορεῖς περισσότερα.

Στὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας γύριζαν πολλοὶ παπάδες, ἄλλα ἓνας παπὰς γύριζε καὶ μάζευε ὀνόματα καὶ τὰ μνημόνευε στὴ Λειτουργία. Καὶ εἶπε ὁ καϊμακάμης, ὁ Τοῦρκος ἀστυνομικός: «Βρέ, αὐτὸς ἐγείρει τὸν κόσμο σὲ ἐπανάσταση». Τὸν πιάνει καὶ τὸν βάζει μέσα. Καὶ στὸν ὕπνο τοῦ φανερώνονται ὅλοι αὐτοὶ ποὺ μνημόνευε καὶ λένε: «Ἄκουσε, ἡ βγάζεις τὸν παπὰ ἔξω, διότι αὐτὸς μᾶς μνημονεύει καὶ μᾶς παρηγορεῖ, ἡ θὰ σοῦ πάρουμε τὸ πρῶτο παιδί». Κι ὁ Τοῦρκος φοβήθηκε. Ἐπὶ

Τουρκοκρατίας. «Ἄντε, παπά, πάνε στὸ καλό», λέει, «πάνε, ἐγὼ θὰ χάσω τὸ παιδί μου;»

Μεγάλη δύναμη ἔχει τὸ πετραχήλι, παιδί μου, μεγάλη δύναμη. Ὅσο μπορεῖς περισσότερα ὀνόματα νὰ μνημονεύεις.

Ναί, ἐμένα παλιά μοῦ ἔδωσε ὁ π. Ἀρσένιος, ὁ παραδερφὸς τοῦ γερο-Ἰωσήφ, κάτι ὀνόματα ἀπ’ ὅταν ἦταν μετανάστης ἀπ’ τὴ Ρωσία καὶ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα. Κι ἐγὼ τὰ μνημόνευα. Κι ἔπειτα μοῦ λέει: «Ξέρεις, Γέροντα, τί εἶδα; Εἶδα στὸν ὕπνο μου ὅτι αὐτὰ τὰ ὀνόματα ποὺ μοῦ ἔδωσα, πῆγα στὸ ἓνα σπίτι. Λέω, πῶς τὰ περνᾷς ἐδῶ; Ἔ, λέει, λιγάκι, καλά, ἀλλὰ ἔρχεται ὁ παπα-Ἐφραίμ καὶ μᾶς παρηγορεῖ». Εἶναι ποὺ τοῦ μνημόνευα τὰ ὀνόματα. Ναί. Ἐπειτα ὁ ἄλλος: «Ἐσὺ πῶς τὰ περνᾷς;» «Ναί, ἔτσι κι ἔτσι, ἀλλὰ πέφτει λιγάκι βροχὴ καὶ κρυώνω, ἀλλὰ ἔρχεται ὁ παπα-Ἐφραίμ, λέει, καὶ μᾶς παρηγορεῖ». Λέω: «Εἶναι, ἀδερφέ μου, τὰ ὀνόματα ποὺ μνημονεύω».

Ὁ παπα-Πλανᾶς γιατί ἀγίασε; Ἐμνημόνευε ὁλόκληρα χαρτιά, ἐμνημόνευε. Κι ἐγὼ θυμήθηκα κάτι ὀνόματα καὶ τὰ τοιχοκόλλησα στὴν Προσκομιδὴ. Ἐκεῖ ἐκ τοῦ προχείρου. Καὶ στὸν ὕπνο μου βλέπω, λοιπόν, ὅτι ἦρθαν κάτι γέροι παλαιοί, μὲ παλαιῖκὰ ρούχα, ὅπως ἄκουγα ἐγὼ ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ πατέρα μου. Λένε: «Ἐσύ, παιδί μου, μᾶς ἔγραψες, ἀλλὰ ὁ Γέροντας, παιδί μου, δὲν μᾶς μνημονεύει».

– Ἔλα, λέω τοῦ Γέροντα, γιατί δὲν τὰ μνημονεύεις;

– Δὲν τὰ ἔβλεπα καθαρά, λέει.

– Γέροντα, αὐτὸ κι αὐτὸ εἶδα: ὅτι ὁ Γέροντας δὲν μᾶς μνημονεύει, λέει.

Κι ἀπὸ τότες ἔλαβα προθυμία νὰ μνημονεύω ὅσα ὀνόματα περισσότερα. Ὅσα ὀνόματα περισσότερα, περισσότερο μισθὸ λαμβάνεις. Ἀλλὰ αὕτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐλεημοσύνη: νὰ ἐνώσεις τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν Θεό. Αὕτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐλεημοσύνη. Καὶ μπορεῖς νὰ τὸ κάνεις. Ὅσα, παιδί μου, περισσότερα ὀνόματα μνημονεύεις, τόσο περισσότερο μισθὸ λαμβάνεις. Ναί.

ΑΓΙΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ